



Határozatok Tára

YVES BOT
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2013. október 3.¹

C-378/12. sz. ügy

Nnamdi Onuekwere
kontra
Secretary of State for the Home Department

(Az Upper Tribunal [Immigration and Asylum Chamber], London [Egyesült Királyság] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Az uniós polgárok szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való joga a tagállamok területén — 2004/38/EK irányelv — 16. cikk — A huzamos tartózkodási jog megszerzéséhez szükséges tartózkodás folyamatossága — A fogadó tagállamban szabadságvesztésben töltött időszakok figyelembevétele”

1. A jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem alapján a Bíróságnak a 2004/38/EK irányelv² 16. cikkének (2) bekezdése szerinti „jogszerű tartózkodás” fogalmát kell meghatároznia. E rendelkezés szerint huzamos tartózkodási jogot kapnak az uniós polgár családtagjai, akik nem valamelyik tagállam állampolgárai, és az uniós polgárral jogszerűen öt éven át folyamatosan tartózkodtak a fogadó tagállamban.
2. Közelebbről, az Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), London (Egyesült Királyság) azt kérdezi a Bíróságtól, hogy az említett rendelkezés szerint jogszerű tartózkodásnak minősül-e a szabadságvesztésben eltöltött idő.
3. Amennyiben a Bíróság nemlegesen válaszolna erre a kérdésre, a kérdést előterjesztő bíróság azt kívánja megtudni, hogy ezen ötéves határidő kiszámítása céljából össze lehet-e adni a szabadságvesztés előtt és után eltöltött jogszerű tartózkodási időszakokat.
4. A jelen indítványban megjelölöm azokat az okokat, amelyek miatt szerintem a szabadságvesztés-büntetés időszakát nem lehet a 2004/38 irányelv 16. cikkének (2) bekezdése szerinti „jogszerű tartózkodásnak” minősíteni, tehát azt nem lehet figyelembe venni a huzamos tartózkodási jog megszerzése érdekében megkövetelt ötéves határidő kiszámítása során. Ezt követően kifejtem, hogy miért gondolom úgy, hogy a szabadságvesztést megelőző és követő jogszerű tartózkodási időszakokat amiatt nem lehet egybe számítani ezen határidő kiszámítása céljából, hogy a szabadságvesztés megszakítja ezt a határidőt.

¹ — Eredeti nyelv: francia.

² — Az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 158., 77. o., magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 5. kötet, 46. o.).

I – Jogi háttér

A – A 2004/38 irányelv

5. A 2004/38 irányelv összevonja és egyszerűsíti a személyek szabad mozgására és az uniós polgárok és azok családtagjai tartózkodási jogára vonatkozó uniós jogszabályokat.

6. Az említett irányelv ugyanis megszünteti az uniós polgárok tartózkodási engedély szerzésére vonatkozó kötelezettségét, e polgárok és azok családtagjai számára bevezeti a huzamos tartózkodás jogát, és meghatározza, hogy a tagállamok milyen körülmények között korlátozhatják a más tagállamok állampolgárainak a területükön való tartózkodását.

7. Az említett irányelv „Tartózkodás joga három hónapot meghaladóan” című 7. cikkének (1) és (2) bekezdése szerint:

„(1) Valamennyi uniós polgárt megilleti a tartózkodás joga egy másik tagállam területén három hónapot meghaladó időtartamra, ha:

- a) munkavállalók vagy önálló vállalkozók a fogadó tagállamban; vagy
- b) elegendő forrásokkal rendelkeznek önmaguk és családtagjaik számára ahhoz, hogy ne jelentsenek indokolatlan terhet a fogadó tagállam szociális segítségnyújtási rendszerére tartózkodásuk időtartama alatt, és a fogadó tagállamban teljes körű egészségbiztosítással rendelkeznek; vagy
- c)
 - tanulmányok folytatásának fő céljából, ideértve a szakképzést is, beiratkoztak egy magán- vagy közoktatási intézménybe, amelyet a fogadó tagállam akkreditált vagy tart fenn jogszabályai vagy közigazgatási gyakorlata alapján, és
 - teljes körű egészségbiztosítással rendelkeznek a fogadó tagállamban, és nyilatkozattal vagy választásuk szerint más azzal egyenértékű eszközzel bizonyítják a megfelelő [helyesen: az illetékes] nemzeti hatóságnál, hogy elegendő forrással rendelkeznek önmaguk és családtagjaik számára ahhoz, hogy a tartózkodásuk időtartama alatt ne jelentsenek terhet a fogadó tagállam szociális segítségnyújtási rendszerére; vagy
- d) az a), b) vagy c) pontban meghatározott feltételeket teljesítő uniós polgárt kísérő vagy hozzá csatlakozó családtagok.

(2) Az (1) bekezdésben meghatározott tartózkodás jogát ki kell terjeszteni azokra a családtagokra, akik nem valamelyik tagállam állampolgárai, és az uniós polgárt kísérik vagy hozzá csatlakoznak a fogadó tagállamban, feltéve hogy az uniós polgár megfelel az (1) bekezdés a), b) vagy c) pontjában említett feltételeknek.”

8. A 2004/38 irányelv „Az uniós polgárokra és családtagjaikra vonatkozó általános szabályok” című 16. cikke az alábbiak szerint fogalmaz:

„(1) Azok az uniós polgárok, akik jogszerűen öt éven át folyamatosan tartózkodtak a fogadó tagállamban, huzamos tartózkodási jogot nyernek ott. Erre a jogra nem vonatkoznak a III. fejezetben előírt feltételek.

(2) Az (1) bekezdést azokra a családtagokra is alkalmazni kell, akik nem valamelyik tagállam állampolgárai, és az uniós polgárral jogszerűen öt éven át folyamatosan tartózkodtak a fogadó tagállamban.

(3) A tartózkodás folyamatosságát nem érinti az évi hat hónapot meg nem haladó ideiglenes távollét, sem a kötelező katonai szolgálat miatti hosszabb távollét, sem a legfeljebb 12 egymást követő hónapig tartó egyszeri távollét, amelyre olyan fontos okokból kerül sor, mint terhesség és szülés, súlyos betegség, tanulmányok folytatása vagy szakképzés, vagy másik tagállamba vagy harmadik országba történő kiküldetés.

(4) A már megszerzett huzamos tartózkodási jog csak a fogadó tagállamtól való két egymást követő éven át tartó távollét esetén veszik el.”

B – Az Egyesült Királyság joga

9. Az Egyesült Királyság a 2004/38 irányelvet a 2009. évi bevándorlási rendelettel (Európai Gazdasági Térség) (Immigration [European Economic Area] [Amendment] Regulations 2009) módosított 2006. évi bevándorlási rendelettel (Európai Gazdasági Térség) (Immigration [European Economic Area] Regulations 2006) (a továbbiakban: bevándorlási rendelet) ültette át.

10. A bevándorlási rendelet 15. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerint huzamos tartózkodási jogot kapnak az uniós polgár családtagjai, akik nem valamely tagállam állampolgárai, de ezzel az uniós polgárral öt éven át folyamatosan az Egyesült Királyság területén tartózkodtak.

11. A bevándorlási rendelet 18. cikkének (2) bekezdése megjelöli, hogy a Secretary of State for the Home Department (a továbbiakban: Secretary of State) köteles kiállítani a huzamos tartózkodási engedélyt az azt követő hat hónapon belül, hogy az érintett személy erre vonatkozóan kérelmet nyújtott be, és bizonyítékot szolgáltatott arra, hogy ez a jogosultság őt megilleti.

12. A bevándorlási rendelet 21. cikke a 2004/38 irányelv 28. cikkének átültetésére irányul.

II – Az alapügy tényállása és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

13. N. Onuekwere nigériai állampolgár. Állítása szerint 1999-ben érkezett az Egyesült Királyságba. 1999. december 2-án házasságot kötött egy ír állampolgárral, akitől két gyermeke született. 2000. szeptember 5-én N. Onuekwere tartózkodási engedélyt kapott, amely biztosítja számára a jogot, hogy uniós polgár házastársaként az Egyesült Királyság területén tartózkodjon. Ez a tartózkodási engedély 2005. szeptember 5-én járt le.

14. 2000. június 26-án N. Onuekwere két évre felfüggesztett kilenc hónapos szabadságvesztésre ítélték, mert kórházi alkalmazottként szexuális kapcsolatot létesített a kórház egy szellemi fogyatékos betegével. A kérdést előterjesztő bíróság kifejti, hogy a felfüggesztése időtartama a szabadságvesztés letöltése nélkül telt el.

15. 2003. szeptember 30-án N. Onuekwere egy Franciaország és Egyesült Királyság közötti határellenőrzés során letartóztatták, mert segített az általa a saját gépkocsijában szállított személynek abban, hogy az illegálisan az Egyesült Királyság területére lépjen. N. Onuekwere óvadék ellenében szabadlábra helyezték a tárgyalásig, amelyen nem jelent meg, emiatt 2004. augusztus 18-án elítélték. 2004. szeptember 16-án N. Onuekwere két év hat hónap szabadságvesztésre ítélték a 2003. szeptember 30-án elkövetett cselekmények miatt.

16. 2005. november 16-án N. Onuekwerét szabadlábra helyezték, és 2005. november 18-án a Secretary of State elrendelte a kiutasítását. N. Onuekwere jogorvoslattel élt a határozattal szemben, amelynek 2006. november 1-jén helyt adtak azzal az indokkal, hogy N. Onuekwere olyan uniós polgár férje, aki az EK-Szerződésből eredő jogait gyakorolja.

17. 2007. december 26-án, egy úti ellenőrzés során N. Onuekwerét letartóztatták hamis okmányok illegális birtoklása miatt. E cselekmények miatt 2008. május 8-án két év három hónapos szabadságvesztés-büntetésre ítélték. A kérdést előterjesztő bíróság kifejti, hogy az elítélése napjáig már 109 napot töltött fogva tartásban.

18. 2009. február 6-án, N. Onuekwere szabadulása napján a Secretary of State meghozta a kiutasítását elrendelő második határozatát. 2010. június 29-i határozatával az Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), London helyt adott N. Onuekwere fellebbezésének. Ez a bíróság megállapította, hogy noha az utóbbi házastársa, 1998 áprilisa és 2004 májusa között a Szerződésből eredő jogait gyakorolta, és így huzamos tartózkodási jogot szerzett, ez nem volt így N. Onuekwere esetében, mivel őt a 2004. szeptember 16-án kezdődő szabadságvesztés-büntetése megakadályozta e jog megszerzésében. Az említett bíróság mindazonáltal úgy vélte, hogy N. Onuekwerét nem lehet kiutasítani, mivel a személyes helyzetére vonatkozó tények elsőbbséget élveznek a közérdekkel szemben, amely a közrendi okokból való kiutasítására irányul.

19. E határozatot követően N. Onuekwere huzamos tartózkodási engedélyt kért. A 2010. szeptember 24-i határozatával a Secretary of State elutasította ezt a kérelmet. E határozattal szemben tehát jogorvoslattel élt a First-tier Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) előtt, és az ügyben 2011. június 20-án tárgyalást tartottak. Ez a bíróság azt állapította meg, hogy N. Onuekwere jogosult huzamos tartózkodási engedélyre, azonban nem rendelkezik az ötéves folyamatos tartózkodással igazolt huzamos tartózkodási joggal.

20. N. Onuekwere ekkor keresetet terjesztett elő e határozattal szemben a kérdést előterjesztő bíróság előtt, mivel úgy vélte, hogy a 2010. november 23-i Tsakouridis-ügyben hozott ítéletre³ tekintettel a szabadságvesztés nem szakította meg a tartózkodás folyamatosságát, hanem az egyszerűen csak az egyik figyelembe veendő tényezőnek minősül.

21. Amint azt a kérdést előterjesztő bíróság megállapítja az 1999. december 2., N. Onuekwerének egy uniós polgárral való házasságkötésének időpontja, és 2004. szeptember 16., N. Onuekwere szabadságvesztés-büntetésének kezdete közötti, hozzávetőleg négy év és tíz hónapos időszak, épp, hogy csak kevesebb, mint a 2004/38 irányelv 16. cikke szerinti huzamos tartózkodási jog megszerzéséhez szükséges ötéves időszak.

22. Az Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London, mivel kétségei voltak a tekintetben, hogy hogyan kell értelmezni ezt a rendelkezést, úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

- „1) Milyen körülmények között jelent, és jelent-e a szabadságvesztés időtartama jogszerű tartózkodást a 2004/38 irányelv 16. cikke szerinti huzamos tartózkodási jog megszerzése céljából?
- 2) Amennyiben a szabadságvesztés időtartama nem minősül »jogszerű tartózkodásnak«, akkor az a személy, aki a szabadságvesztés-büntetését letöltötte, az irányelv szerinti huzamos tartózkodási jog megállapításához szükséges ötéves időszak számítása céljából egybe számíthatja-e a szabadságvesztést megelőző és azt követő tartózkodási időszakokat?”

3 — C-145/09. sz. ügy (EBHT 2010., I-11979. o.).

III – Elemzés

23. A kérdést előterjesztő bíróság az első kérdésével lényegében azt kívánja megtudni a Bíróságtól, hogy a 2004/38 irányelv 16. cikkének (2) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy a szabadságvesztés időszaka „jogszerű tartózkodásnak” minősülhet, ennél fogva azt figyelembe lehet venni a huzamos tartózkodási jog megszerzése céljából szükséges ötéves határidő kiszámítása során.

24. Abban az esetben, ha az ilyen időszakot nem lehet „jogszerű tartózkodásnak” minősíteni, a kérdést előterjesztő bíróság a második kérdésével azt kívánja megtudni, hogy ezt a rendelkezést úgy kell-e értelmezni, hogy az említett ötéves határidő kiszámításánál be lehet számítani a szabadságvesztést megelőző és azt követő jogszerű tartózkodási időszakokat.

A – A 2004/38 irányelv 16. cikke szerinti „jogszerű tartózkodás” fogalmáról

25. Előzetesen nyomban meg szeretném jelölni azokat az okokat, amelyek miatt úgy gondolom, hogy a jelen ügyben nincs jelentősége a 2004. április 29-én hozott Orfanopoulos és Oliveri egyesített ügyekben hozott ítéletnek,⁴ valamint a fent hivatkozott Tsakouridis-ügyben hozott ítéletnek, amelyeket többek között a kérdést előterjesztő bíróság és N. Onuekwere is megemlíti.

26. A fent hivatkozott Orfanopoulos és Oliveri egyesített ügyekben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyben az előterjesztett kérdések egyike lényegében arra irányult, hogy G. Orfanopoulosnak a szabadságvesztése ellenére fennmaradt-e az uniós jog szerinti munkavállalói jogállása, mivel a tartózkodási jog fennmaradása a munkavállalói, vagy adott esetben az álláskeresői jogállástól függ. Ebben az esetben tehát nem annak meghatározásáról volt szó, hogy milyen hatással van a szabadságvesztés a huzamos tartózkodási jog megszerzése érdekében történő jogszerű tartózkodás folyamatosságára – amely jog ezen ítélet kihirdetésekor még nem létezett az uniós polgár számára –, hanem annak meghatározásáról, hogy az ilyen szabadságvesztés milyen hatással van a tartózkodási jog fennmaradása érdekében a munkavállalói minőség fennmaradására.

27. Ami a fent hivatkozott Tsakouridis-ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyet illeti, a kérdés arra irányult, hogy a fogadó tagállam területéről való távollétek a 2004/38 irányelv 28. cikke (3) bekezdésének a) pontja szerinti időszak alatt – azaz az érintett kiutasításáról szóló határozatot megelőző tíz év során – mennyiben akadályozták az utóbbit abban, hogy fokozott védelemben részesüljön. E kérdésre a Bíróság egyszerűen úgy válaszolt, hogy azt a körülményt, hogy az érintett személy kényszerintézkedés hatására tért vissza a fogadó tagállamba a célból, hogy ott letöltse a szabadságvesztését, és a fogva tartás időtartamát az ezen ítélet 33. pontjában felsorolt tényezőkkel együtt figyelembe lehet venni az annak meghatározása céljából szükséges globális értékelés során, hogy a fogadó tagállammal előzetesen kialakult beilleszkedési kapcsolatok megszakadtak-e.⁵

28. Az említett ítéletben tehát nem a jogszerű tartózkodás fogalmának meghatározását kérték a Bíróságtól, amely fogalom egyébiránt nem szerepel ezen irányelv 28. cikkében, hanem azt, hogy értelmezze az e rendelkezés által bevezetett kiutasítással szembeni védelmi rendszert. A huzamos tartózkodási jog megadásának és elvesztésének feltételeit meg kell különböztetni a fokozott védelem elvesztésére vonatkozó feltételektől.⁶ Ennél fogva a fent hivatkozott Orfanopoulos és Oliveri egyesített ügyekben, valamint a fent hivatkozott Tsakouridis-ügyben hozott ítéletnek álláspontom szerint nincs jelentősége a jelen ügyben.

4 — C-482/01. és C-493/01. sz. egyesített ügyek (EBHT 2004., I-5257. o.).

5 — A fent hivatkozott Tsakouridis-ügyben hozott ítélet (34. pont).

6 — Lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Tsakouridis-ügyben hozott ítéletet (30. és azt követő pontok), amelyben a Bíróság az említett irányelv 28. cikkének értelmezését illetően megtagadja, hogy az irányelv 16. cikkének (4) bekezdésére vonatkozó analógia útján érveljen.

29. A Bíróság más, közelmúltbeli ítéletei azonban tartalmazznak bizonyos információkat az első kérdés megválaszolásához.

30. A 2011. december 21-i Ziolkowski és Szeja egyesített ügyekben hozott ítéletében⁷ ugyanis a Bíróságnak először volt alkalma a 2004/38 irányelv 16. cikkének (1) bekezdése szerinti „jogszerű tartózkodás” fogalmának meghatározására. Így ennek a fogalomnak, amely a 2004/38 irányelv 16. cikkének (1) bekezdésében található „jogszerűen tartózkodtak” kifejezésben szerepel, az ezen irányelvben, többek között az annak 7. cikke (1) bekezdésében foglalt feltételeknek megfelelő tartózkodást kell jelentenie.⁸

31. Egyébiránt a Bíróság az Alarape és Tijani ügyben 2013. május 8-án hozott ítéletében⁹ megállapította, hogy a 2004/38 irányelv 16. cikke (2) bekezdésének alkalmazása tekintetében meg kell állapítani, hogy az uniós polgár egyik tagállam állampolgárságával sem rendelkező családtagjai huzamos tartózkodási jogának megszerzése minden esetben azon ténytől függ, hogy egyfelől, ezen uniós polgár maga megfelel az ezen irányelv 16. cikkének (1) bekezdésében rögzített feltételeknek, másfelől pedig az említett családtagok vele tartózkodtak az érintett időszak alatt.

32. A huzamos tartózkodási jognak az uniós polgár egyik tagállam állampolgárságával sem rendelkező családtagjai által történő megszerzését illetően, az érintett időszakban az e polgárral a fogadó tagállamban történő tartózkodás kötelezettségéből az következik, hogy e családtagok, mint az említett polgárt kísérő vagy hozzá csatlakozó családtagok tekintetében szükségszerűen és elválaszthatatlanul fennáll a 2004/38 irányelv 7. cikkének (2) bekezdése értelmében vett tartózkodási jog.¹⁰ Emlékeztetni szeretnék arra, hogy ez a rendelkezés megjelöli, hogy az uniós polgárok számára az e cikk (1) bekezdésében meghatározott tartózkodási jogot ki kell terjeszteni azokra a családtagokra, akik nem valamelyik tagállam állampolgárai, és az uniós polgárt kísérik vagy hozzá csatlakoznak a fogadó tagállamban, feltéve hogy az uniós polgár megfelel az (1) bekezdés a), b) vagy c) pontjában említett feltételeknek.

33. Ebből tehát az következik, hogy az uniós polgár egyik tagállam állampolgárságával sem rendelkező családtagjai huzamos tartózkodási jogának a 2004/38 irányelv 16. cikke (2) bekezdése jogcímén történő megszerzése tekintetében e családtagoknak kizárólag az ezen irányelv 7. cikke (2) bekezdésében foglalt feltételeknek megfelelő tartózkodási időszakai vehetők figyelembe.¹¹

34. Ebből az ítélkezési gyakorlatból a következő megállapításra lehet jutni. Az uniós polgárok valamely harmadik állam állampolgárságával rendelkező családtagjainak huzamos tartózkodási joga nem önálló jog, hanem az e polgár huzamos tartózkodási jogából származtatott jog. Ehhez hasonlóan, az ilyen állampolgár tartózkodási joga közvetlenül az említett uniós polgárnak a 2004/38 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének megfelelően megkapott tartózkodási jogából ered.

35. N. Onuekwere szerint tehát nemigen van jelentősége annak, hogy a jogszerű tartózkodáshoz az ezen irányelv 16. cikkének (2) bekezdésének megfelelően szükséges öt év alatt fogva tartották. Úgy véli ugyanis, hogy a szabadságvesztésben töltött időtartamok ellenére, mivel az uniós polgársággal rendelkező házastársa megfelel az említett irányelv 7. cikkének (1) bekezdésében foglalt feltételeknek, és megilleti a huzamos tartózkodási jog, ő maga, N. Onuekwere is megalapozottan gondolhatja, hogy ez a jog megilleti. Ezenkívül, az uniós polgárral való tartózkodás feltételét illetően – amelyet átvett a 2004/38 irányelv 16. cikkének (2) bekezdésében található az „uniós polgárral jogszerűen [...]”

7 — C-424/10. és C-425/10. sz. egyesített ügyek (EBHT 2011., I-14035. o.).

8 — 46. pont.

9 — C-529/11. sz. ügy.

10 — 36. pont.

11 — 37. pont.

tartózkodtak a fogadó tagállamban” fordulat –, N. Onuekwere úgy véli, hogy nincs együttlakási kötelezettség a szabad mozgáshoz és szabad tartózkodáshoz való jogát gyakorló ezen polgár és a családtagnak minősülő házastársa között, ezért megállapítható, hogy a szabadságvesztésben töltött időszakok megfelelnek az uniós polgárral való tartózkodásnak.

36. Ezt a megoldást nem fogadhatom el.

37. Először is, ami a 2004/38 irányelv 16. cikkének (2) bekezdésébe foglalt „uniós polgárral” kifejezést illeti, a Bíróságnak már a nyolcvanas években az volt az álláspontja, hogy a migráns munkavállaló és ezen munkavállaló harmadik állam állampolgárságával rendelkező családtagjának együttlakása nem feltétlenül követeli meg, hogy e családtag állandó jelleggel ott lakjon, csupán azt, hogy a munkavállalónak a családja számára átlagosnak tekinthető lakással kell rendelkeznie. Nem lehet tehát eleve elfogadni azt a követelményt, miszerint a családnak állandó jelleggel közös háztartásban kell élnie.¹² A jelen esetben egy harmadik állam állampolgárságával rendelkező, a házastársától külön élő migráns munkavállalóról volt szó, aki az 1612/68/EGK rendelet¹³ 10. cikke értelmében tartózkodási jogot kívánt kapni. A Bíróság tehát megállapította, hogy nem követelmény, hogy a migráns munkavállaló e rendelkezés szerinti családtagjai feltétlenül állandó jelleggel a migráns munkavállalóval lakjanak, ahhoz hogy az említett rendelkezés értelmében vett tartózkodási jogot kapjanak.

38. Ez az értelmezés az 1612/68 rendelet utáni uniós jogi jogforrásokra – a jelen esetben a 2004/38 irányelvre – is érvényes. Álláspontom szerint az ezen irányelv 16. cikkének (2) bekezdésében foglalt „uniós polgárral” kifejezést nem lehet szó szerint, tehát szigorúan értelmezni, mivel az azzal járhat, hogy bizonyos legitim jogosultak esetében megtagadják az említett irányelvből eredő, számukra rendszerint biztosított jogot, továbbá azzal, hogy megsértik az Európai Unió Alapjogi Chartájának 7. cikke alapján minden személyt megillető magán- és a családi élet tiszteletben tartásához való jogot.

39. Fennállhatnak ugyanis olyan helyzetek, amelyekben az uniós polgár és annak harmadik állam állampolgárságával rendelkező családtagja semmiképpen nem lakhatnak állandó jelleggel ugyanabban a háztartásban. Például lehetséges, hogy az uniós polgárnak egy hétig vagy akár egy hosszabb ideig egy másik régióban kell élnie, mint amelyben a harmadik állam állampolgárságával rendelkező házastársa él. Mindez fokozottan igaz a jelenlegi társadalmunkban, amelyben a foglalkoztatási és földrajzi mobilitás gyakori követelmény. Ehhez hasonlóan lehetséges, hogy az uniós polgár családtagja hallgatói jogállással rendelkezik, és egy másik városban kell tanulmányokat folytatnia, mint amelyben a családja az elsődleges háztartását fenntartja.

40. A Bíróság egyébiránt már megállapította, hogy az a tény, hogy az uniós polgár gyermekei nem laknak állandó jelleggel az uniós polgárral, nem érinti az őket az 1612/68 rendelet 10. és 12. cikke alapján megillető jogokat. E rendelet 10. cikke, amikor arról rendelkezik, hogy a migráns munkavállaló családtagjait megilleti a munkavállalóval történő letelepedés joga, nem írja elő, hogy az érintett családtagnak állandó jelleggel ott kell laknia, csupán azt – amint az e cikk (3) bekezdéséből kiderül –, hogy a munkavállalónak családja számára átlagosnak tekintett lakással kell rendelkeznie.¹⁴

41. A 2004/38 irányelv 16. cikkének (2) bekezdésében foglalt kötelezettség, amely szerint öt éven át folyamatosan az uniós polgárral kell lakni, nem jelenti tehát azt, hogy a közös háztartásban való együttlakásnak állandó jellegűnek kell lennie.

12 — Lásd a 267/83. sz. Diatta-ügyben 1985. február 13-án hozott ítélet (EBHT 1985., 567. o.) 18. pontját.

13 — A munkavállalók Közösségen belüli szabad mozgásáról szóló, 1968. október 15-i tanácsi rendelet (HL L 257., 2. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 1. kötet, 15. o.).

14 — Lásd a C-413/99. sz., Baumbast és R. ügyben 2002. szeptember 17-én hozott ítélet (EBHT 2002., I-7091. o.) 58–62. pontját. A közelmúltbeli ítélkezési gyakorlathoz lásd még a C-40/11. sz. Iida-ügyben 2012. november 8-án hozott ítélet 58. pontját, amelyben a Bíróság megállapította, hogy a házastársnak nem kell feltétlenül állandó jelleggel együtt élnie az uniós polgárral ahhoz, hogy származékos tartózkodási jog jogosultja lehessen.

42. Ennek ellenére nem gondolom, hogy a szabadságvesztésben töltött időszakokat – amint azt majd látni fogjuk –, az e rendelkezés szerinti jogszerű tartózkodási időszakoknak lehetne tekinteni, és így számításba lehetne venni a huzamos tartózkodási jog megszerzéséhez az említett rendelkezés szerint szükséges öt éves határidő kiszámítása során.

43. Emlékeztetni kell a 2004/38 irányelv céljára. Amint azt a fent hivatkozott Ziolkowski és Szeja egyesített ügyekben hozott ítéletre vonatkozó indítványomban már kifejtettem, a (3) és (17) preambulumbekzdéséből következően ezen irányelv célja a társadalmi kohéziót előmozdító szabályozás kialakítása, melynek keretében a huzamos tartózkodási jog kulcselemként jelenik meg az uniós polgárság szempontjából, amely uniós polgárság a tagállamok állampolgárainak alapvető jogállása kell, hogy legyen, mikor a szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogukat gyakorolják. Az uniós jogalkotó szándéka szerint tehát e huzamos tartózkodási jog megszerzésének feltételeit teljesítő uniós polgárokkal szemben majdnem teljesen egyenlő bánásmód alkalmazását kell elérni, mint a nemzeti állampolgárokkal szemben.¹⁵

44. A huzamos tartózkodási jog tehát meghaladja az Unió területén történő egyszerű tartózkodáshoz és mozgáshoz való jogot. A huzamos tartózkodási jognak az a célja, hogy az uniós polgárokból megteremtse a fogadó tagállam teljes társadalmába tekintetében az odatartozás érzését, többek között a külföldi állampolgárok tekintetében esetleg fennálló közigazgatási korlátozások megszüntetése útján.¹⁶ A huzamos tartózkodási jog tehát a megszerzését követően nem függ a 2004/38 irányelv III. fejezetének semmilyen feltételétől, és főképp nem az irányelv 7. fejezetében felsoroltaktól.

45. Kétségtelen, hogy a jelen ügyben az uniós polgár harmadik állam állampolgárságával rendelkező családtagjáról van szó. Ez azonban nem gyengíti az elérni kívánt joghatást. Először is az uniós jogalkotó meg kívánta őrizni a család egységét, ami szervesen kapcsolódik a családi élet védelméhez, lehetővé téve a családdegyesítést, és megkönnyítve ezáltal az uniós polgárok szabad mozgását, mivel az utóbbiak mozgását ekkor már nem gátolja az az indok, hogy távol kerülnek a családjuktól.¹⁷ Továbbá azáltal, hogy a huzamos tartózkodási jogot az uniós polgár harmadik állam állampolgárságával rendelkező családtagjai számára is megadta az uniós jogalkotó, ezt a családi egységet is fenn kívánja tartani azzal, hogy ezekben az állampolgárokból az őket fogadó tagállamok társadalmával kapcsolatban az odatartozás érzését kelti.

46. Valójában az uniós polgár harmadik állam állampolgárságával rendelkező családtagjai számára a huzamos tartózkodási jog megadása majdnem azzal egyenértékű, hogy uniós polgárként kezelik őket attól fogva, hogy legalább öt évig ezzel a polgárral laktak a fogadó tagállam területén. Az uniós jogalkotó számára ugyanis a fogadó tagállam területén való kellően hosszú tartózkodás az uniós polgár vagy annak családtagja által ezen tagállammal kialakított szoros kapcsolatot, tehát annak tényleges beilleszkedését igazolja.

47. A 2004/38 irányelvvel bevezetett rendszer, és közelebbről a huzamos tartózkodási jog bevezetése tehát azon az elgondoláson alapul, hogy a tényleges beilleszkedést valamilyen módon értékelni kell, legalábbis annak azzal a hatással kell járnia, hogy erősíti a fogadó tagállam társadalmához való tartozás érzését.

48. Ennélfogva, ha az említett rendszer az érintett tényleges beilleszkedésén alapul, akkor hogyan fogadható el az, hogy huzamos tartózkodási jogban részesüljön az a személy, aki egy vagy több alkalommal szabadságvesztés-büntetést töltött? Vajon a fogadó tagállam társadalmába való beilleszkedés nem feltételezi az arra hivatkozó részéről, hogy először is tartsa tiszteletben e társadalom törvényeit és értékeit?

15 — Lásd ezen indítvány 50. és 51. pontját.

16 — Lásd az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre vonatkozó javaslat (COM(2001) 257 végleges) 3. pontját.

17 — Lásd ezen irányelvjavaslat 5. pontját.

49. Álláspontom szerint azt kell feltételeznie. Amint azt a Bíróság a Dias-ügyben 2011. július 21-én hozott ítéletében¹⁸ megállapította, és amint azt az I.-ügyben 2012. május 22-én hozott ítéletnek alapul szolgáló ügyre vonatkozó indítványomban¹⁹ felidéztem: az integráció, amely meghatározza a 2004/38 irányelv 16. cikkének (1) bekezdésében előírt huzamos tartózkodási jog megszerzését, nemcsak tér- és időbeli tényezőkön alapul, hanem a fogadó tagállamba való beilleszkedés fokára vonatkozó minőségi tényezőkön is.²⁰

50. A szabadságvesztés-büntetésben töltött időszakok szükségképpen az érintett személy alacsony beilleszkedési fokát jelzik. Ez még inkább nyilvánvaló, amikor – mint az alapügyben –, ez a személy többszörös visszaeső. Véleményem szerint a büntetőjogi szempontból kifogásolható magatartás egyértelműen leleplezi, hogy az elkövetőjéből hiányzik a fogadó tagállam társadalmába való beilleszkedés szándéka.

51. Ha teljesen végigkövetjük az N. Onuekwere által előterjesztett érvelést, csak azt állapíthatjuk meg, hogy az tökéletes ellentmondásban van a 2004/38 irányelv szellemével és az általa elérni kívánt céllal. Az N. Onuekwere által képviselt vélemény ugyanis végső soron egyenértékű azzal az állásponttal, hogy minél súlyosabb a büntetés, tehát minél hosszabb a fogva tartás, az érintett személy annál jobban beilleszkedett a fogadó tagállam társadalmába. Így például, az uniós polgár harmadik állam állampolgárságával rendelkező családtagja, akit 20 év szabadságvesztésre ítélnék emberölésért, a szabadságvesztésben töltött öt év elteltével huzamos tartózkodási jogot igényelhetne, amennyiben a házastársa – aki eleget tett az ezen irányelv 7. cikkének (1) bekezdése szerinti feltételeknek – maga is megszerezte a huzamos tartózkodási jogot.

52. El kell ismerni, hogy ez az érvelés – azonfelül, hogy képtelenség – ellentétes az említett irányelv által elérni kívánt céllal, amely többek között a társadalmi kohézió előmozdítása a huzamos tartózkodási jog bevezetése által, és az uniós polgárság érzésének erősítése. Szükséges-e ebben a tekintetben emlékeztetni arra, hogy a polgár számára a polgárság egy politikai- és jogközösséghez tartozás biztosítékának minősül?

53. Végül, tekintettel arra, hogy N. Onuekwere hivatkozott a fent hivatkozott Tsakouridis-ügyben hozott ítéletnek alapul szolgáló ügyre vonatkozó indítványomra²¹ – mivel úgy vélte, hogy a beilleszkedés céljával, és a büntetés reszocializációs funkciójával ellentétes volna a szabadságvesztésben töltött időszakok figyelmen kívül hagyása – szeretném pontosítani a következőket.

54. A büntetés-végrehajtási jog alapelveinek követelményei szerint egyértelmű, hogy minden büntetésnek rendelkeznie kell reszocializációs funkcióval, amelyet a büntetések végrehajtási módjainak kell biztosítaniuk. Mindazonáltal a büntetés kiszabásának az az oka, hogy az elkövető vitatta a társadalom által a büntetőjogban kifejezett értékeket. Továbbá, a reszocializációnak azért kell megkapnia az azt megillető helyet, mert a szocializációra vagy nem került sor – ami megmagyarázza a bűncselekmény elkövetését –, vagy azt megszüntette a bűncselekmény elkövetése.

55. A büntetés, a reszocializációs funkción kívül, egy másik lényeges funkciót is magában foglal, a megtorló funkciót, amely funkció célja, hogy a bűncselekmény elkövetője megfizessen az elkövetett bűncselekményért, és amely arányos e bűncselekmény súlyával, és amely a jelen esetben a szabadságvesztés-büntetésben fejeződik ki. Ezek a funkciók nem zárhatják ki egymást. A reszocializációs funkció fennállása nem járhat azzal, hogy a megtorlás időszaka az elítélt számára létrehoz egy olyan jogot, amelynek megszerzése feltételezi azon társadalmi értékek elismerését és elfogadását, amelyeket az elítélt a bűncselekményével kifejezetten megsértett.

18 — C-325/09. sz. ügy (EBHT 2011., I-6387. o.).

19 — C-348/09. sz. ügy.

20 — A fent hivatkozott Dias-ügyben hozott ítélet 64. pontja.

21 — Ezen indítvány 47–50. pontja.

56. Ezen ok miatt egyébiránt úgy gondolom, hogy még ha enyhítik is a büntetést – amely jelenthet például házi őrizetet, vagy olyan félig szabadlábra helyezést, amikor az elítélt esténként köteles visszatérni a büntetés-végrehajtási intézetbe – az érintett tartózkodását akkor sem lehet a 2004/38 irányelv 16. cikkének (2) bekezdése szerinti jogszerű tartózkodásnak tekinteni.

57. Ezen okok összessége miatt álláspontom szerint ezt a rendelkezést úgy kell értelmezni, hogy valamely szabadságvesztés-büntetés időszaka nem minősülhet „jogszerű tartózkodásnak”, ennél fogva azt nem lehet figyelembe venni a huzamos tartózkodási jog megszerzése céljából szükséges ötéves határidő kiszámítása során.

B – A jogszerű tartózkodási időszakoknak az ötéves határidő kiszámítása céljából való egybe számításáról

58. A kérdést előterjesztő bíróság által feltett második kérdés szorosan kapcsolódik az elsőhöz. Így abban az esetben, ha az első kérdésre adott válasz nemleges, az Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), London azt kívánja megtudni, hogy a 2004/38 irányelv 16. cikkének (2) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy az említett ötéves határidő kiszámítása céljából be lehet a számítani a szabadságvesztést megelőző és azt követő jogszerű tartózkodási időszakokat.

59. Más szavakkal: az a kérdés, hogy a szabadságvesztés megszakítja-e a jogszerű tartózkodás folyamatosságát, úgy, hogy ebben az esetben az e szabadságvesztés előtti és az azt követő jogszerű tartózkodási időszakokat nem lehet számításba venni.

60. A német kormány és a Bizottság szerint figyelembe lehet venni bizonyos időszakokat. A német kormány szerint ugyanis analógia útján a 2004/38 irányelv 16. cikkének (3) bekezdését kell alkalmazni. Ily módon az egy évben összesen hat hónapot meghaladó több szabadságvesztés vagy egyetlen, több mint tizenkét hónapos szabadságvesztés megszakítja a huzamos tartózkodási jog megszerzéséhez szükséges jogszerű tartózkodás folyamatosságát. Ehhez hasonlóan, az ilyen időtartamoknál rövidebb szabadságvesztési időszakok megszakítják e tartózkodás folyamatosságát, amennyiben a szabadságvesztést megalapozó bűncselekmény nyilvánvalóan azt bizonyítja, hogy az érintettnek nem áll szándékában beilleszkedni a fogadó tagállam társadalmába, illetve tiszteletben tartani annak értékeit.

61. A Bizottság szerint bizonyos fogva tartási időszakok figyelembevétele többek között az érintett szabadságvesztés előtti beilleszkedési fokától, a fogva tartás időtartalmától, azon elkövetett bűncselekmény súlyától, amely miatt elítélték, és a visszaesés fennállásától függ. A Bizottság tehát úgy véli, hogy a jelen esetben arányossági vizsgálatot kell végezni.

62. Nem értek egyet sem a német kormány, sem a Bizottság álláspontjával.

63. Amint azt láttuk a 2004/38 irányelv 16. cikkének (2) bekezdése a tartózkodás folyamatosságának feltételét fogalmazza meg annak előírásával, hogy az N. Onuekwere helyzetében lévő családtag jogszerűen öt évig az uniós polgárral lakjon. Ezt a rendelkezést az említett irányelv célkitűzéseinek fényében kell olvasni, amelyeket többek között a (17) és (18) preambulumbekkezdés fejez ki, azaz amelyek a társadalmi kohézió előmozdítása azáltal, hogy a fogadó tagállamba érkezők számára lehetővé teszik, hogy jó társadalmi, családi és üzleti kapcsolatok megteremtése útján beilleszkedjenek ezen állam társadalmába. Ezenkívül a 2004/38 irányelvre vonatkozó előkészítő munkálatok a fogadó tagállammal az erős integrációs kapocs kiépítésének jelentőségét mint a huzamos tartózkodási jog megszerzésének előfeltételét emelik ki. Az ezen irányelv 16. cikkének (2) bekezdésében megfogalmazott feltétel tehát egy olyan vélelem kifejeződése, amely szerint egy ötéves folyamatos időszak az érintett személy számára lehetővé tette, hogy a fogadó tagállam társadalmával szoros integrációs kapcsolatokat alakítson ki.

64. Ennélfogva, tekintettel az első kérdés keretében bemutatott észrevételekre, úgy tűnik számomra, hogy ha figyelembe lehetne venni a szabadságvesztés előtti és utáni jogszerű tartózkodási időszakokat a szükséges ötéves határidő kiszámításánál, az valójában egyenértékű volna az érintett beilleszkedése hiányának tagadásával, és jelentősen rontaná a 2004/38 irányelv 16. cikke (2) bekezdésének hatékony érvényesülését. A fogadó tagállam társadalma szabályainak megsértését követő szabadságvesztés éppen annak a bizonyítéka, hogy az érintett személy nem illeszkedett be ebbe a társadalomba. Még egyszer: ez még inkább nyilvánvaló, amikor az elkövető visszaeső.

65. A büntetés végrehajtását megelőző és az azt követő tartózkodási időszakok összeadása tehát nincs összhangban az ezen irányelv által elérni kívánt céllal. Az ilyen összeadás egyenértékű volna az ezen irányelv 16. cikkének (2) bekezdésében foglalt „öt éven át folyamatosan” kifejezés elferdítésével, továbbá az integrációs folyamat folyamatosságára vonatkozó követelmény figyelmen kívül hagyásával.

66. Véleményem szerint az említett irányelv 16. cikke (3) bekezdésének szövege semmit sem változtat ezen az elemzésen. Ez a rendelkezés néhány példát szolgáltat azokra az ideiglenes távollétekre, amelyek nem befolyásolják a jogszerű tartózkodás folyamatosságát. Ez így van az évi hat hónapot meg nem haladó ideiglenes távollét, a kötelező katonai szolgálat miatti hosszabb távollét, a legfeljebb 12 egymást követő hónapig tartó egyszeri távollét, amelyre olyan fontos okokból kerül sor, mint terhesség és szülés, súlyos betegség, tanulmányok folytatása vagy szakképzés, vagy kiküldetés.

67. E rendelkezés elolvasása alapján először is azt szeretném megállapítani, hogy az említett távollétek a fogadó tagállam területéről való távolléteknek minősülnek. Számomra úgy tűnik, hogy a szabadságvesztés-büntetésben töltött időszakok nemigen kezelhetők az e tagállam területéről való távollétekként.

68. Továbbá ezen távollétek oka nem valamely büntetőjogi szempontból kifogásolható magatartás, amely hatással lenne az érintett személy beilleszkedési fokára. Ezek a távollétek többek között olyan eseményeket jelentenek az uniós polgár vagy annak harmadik állam állampolgárságával rendelkező családtagja életében, amelyek átmenetileg a fogadó tagállam területének elhagyására kényszerítik őket. Ez a helyzet többek között a kötelező katonai szolgálat, a szakmai kötelezettségek, vagy akár valamely súlyos betegség esetében is, amely olyan kezelést igényel, amelynek kezelésére jobban megfelelnek más államok struktúrái. Lehetséges, hogy átmenetileg az uniós polgár vagy annak harmadik állam állampolgárságával rendelkező családtagja is el szeretné hagyni a fogadó tagállamot, hogy a nehéz helyzetben lévő hozzátartozójuk mellett legyenek. Mindez azonban nem változtat az e tagállam társadalmába való beilleszkedés, és az ezzel az állammal való szoros kapcsolatot kialakításának szándékán.

69. Úgy vélem tehát, hogy a német kormány javaslatával ellentétben a jelen ügyben nem lehet alkalmazni a 2004/38 irányelv 16. cikkének (3) bekezdését.

70. A Bizottság azt javasolja, hogy a nemzeti bíróságnak bizonyos esetekben legyen lehetősége enyhíteni azon a szabályon, amely szerint a szabadságvesztés előtti és utáni jogszerű tartózkodási időszakok nem vehetők figyelembe a határidő kiszámítása során. Ily módon szerinte az arányosság elvét kellene figyelembe venni, és korlátozni kellene azon személyek elítélésének következményeit, akiket viszonylag kisebb bűncselekmény miatt különösen rövid büntetésre ítélték. A Bizottság szerint tehát az arányosság elvének alkalmazása bizonyos esetekben megakadályozza a huzamos tartózkodási jog megszerzésére vonatkozó ötéves határidő megszakadását.

71. Ez a megoldás szerintem nem lehetséges. Először is, hogyan lehet összeegyeztetni a jogbiztonság elvével azt a tényt, hogy a huszonnyolc ország Uniójában a büntetőjog, ennél fogva a bűncselekmények minősítése különböző. Lehetséges, hogy bizonyos, nem azonos fokon súlyos bűncselekményekre valamennyi tagállamban ugyanazokat a büntetéseket alkalmazzák. Másrészt úgy gondolom, hogy pontos szempontokra van szükség annak érdekében, hogy a bűncselekményt elkövető személy tudja, hogy mire kell számítania. Az arányosság elvének a Bizottság javaslatának megfelelő alkalmazása kérdésessé tehetné a büntetések törvényességének elvét.

72. A Bizottság által a tárgyaláson állítottakkal ellentétben úgy gondolom, hogy nem a Bíróságnak, hanem az uniós jogalkotónak kell meghatároznia ezeket a szempontokat, és azokat a küszöböt, amelyek alatt úgy kell tekinteni, hogy a szabadságvesztésben töltött időszak nem szakítja meg a 2004/38 irányelv 16. cikke (2) bekezdésében előírt határidőt.

73. Véleményem szerint a huzamos tartózkodási jog megszerzéséhez szükséges ötéves határidő kiszámítása során kizárólag a bizonyítottság hiányára, illetve a bűncselekmény hiánya miatti felmentésre vonatkozó ítélet meghozatala előtti előzetes letartóztatásban töltött időszakot lehet figyelembe venni. Ebben a meghatározott esetben ugyanis az átmeneti fogva tartás nem valamely bűncselekmény elkövetése miatti elítélésből eredő büntetés végrehajtása. Az érintettnek az eljárás egésze vagy annak egy része alatt történő fogva tartásáról van szó, amelynek során megilleti őt az ártatlanság vélelme. Amennyiben az érintettet ezt követően a bizonyítottság hiánya, illetve a bűncselekmény hiánya miatt felmentik, a hatóságok azt állapítják meg, hogy a társadalom szabályait és értékeit nem sértették meg, mivel az érintett mindvégig ártatlan volt azon cselekmény tekintetében, amellyel megvádolták. Ennél fogva álláspontom szerint nem lehet számára felróni a fogadó tagállam társadalmába való beilleszkedés szándékára utaló, büntetőjogi szempontból kifogásolható magatartást.

74. A fenti tények összességére tekintettel véleményem szerint a 2004/38 irányelv 16. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az ötéves határidő kiszámítása céljából nem lehet egybe számítani a szabadságvesztést megelőző és azt követő jogszerű tartózkodási időszakokat, mivel a szabadságvesztés megszakítja ezt a határidőt.

IV – Véggövetkeztetések

75. A fenti megfontolások összessége alapján azt javaslom, hogy a Bíróság a következő választ adja az Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), London részére:

Az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 16. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy:

- valamely szabadságvesztés időszaka nem minősülhet „jogszerű tartózkodásnak”, ennél fogva azt nem lehet figyelembe venni a huzamos tartózkodási jog megszerzése céljából szükséges ötéves határidő kiszámítása során, és
- az ötéves határidő kiszámítása céljából nem lehet egybe számítani a szabadságvesztést megelőző és azt követő jogszerű tartózkodási időszakokat, mivel a szabadságvesztés megszakítja az említett határidőt.